

Videnskaben fortæller os, at alt er lavet af energi (quarker) og udveksler samme energi med alt andet, alle steder, og til alle tider, på en yderst kompleks måde. Energi er byggestenen til ALT masse, det er den samme energi, der har bygget cellerne i din krop, som murstenene i dit hus, og træerne uden for huset. Energien er konstant i flow og forandring, fra sten til sand, fra træer til muld, fra menneske til næring til planterne. Men energien kan aldrig forsvinde, den kan bestå eller skifte form. Dette er den simpleste forklaring, på et ellers yderst kompleks fænomen.

Alt i Universet er lavet af fuldstændig det samme (energi). Lige nu og her, præsenterer det sig blot, i forskellige former og tilstande.

Gregg Braden beskriver det således i sin bog: Den guddommelige matrix:
Der er et sted hvor alt begynder, et sted af ren energi, der bare er der.

Så vi er *alle* en lille del af **en** energi (Gud?). Og alt energi er fuldstændig lige gammelt, fordi al energi kan føres tilbage til et bestemt tidspunkt i Universets historie, nemlig til begyndelsen af det hele: THE BIG BANG. Dette er hvor vi kommer fra, der kan ikke være noget andet sted at komme fra, for alt i universet er lige gammelt, nemlig ca. 13,7 milliarder gammelt.

Den energi DU er lavet af er altså ikke 31 år gammel, eller 47 år gammel, eller 53 år gammel. Den er 13,7 milliarder år gammel. Den energi din nabo er lavet af, eller din bil er lavet af, eller vores planet og alle andre planeter er lavet af, er 13,7 milliarder år gammel. Vores solsystem, vores galakse og alle andre galakser i universet, er lavet af fuldstændig den samme energi, som er 13,7 milliarder år gammel. Det kan ikke være andet, for der **er** ikke andet.

Så du lever i, og er en del af et elektrisk Univers der ikke kun er fyldt med energi, men rent faktisk **er** energi. Den moderne videnskab er kun langsomt ved at anerkende denne nye måde at se Universet på. Indtil nu har videnskaben forstået vores Univers som et sted, domineret af tyngde kraften. Alle vores udregninger og alle vores beregninger om Universet er baseret på denne dominerende kraft, men der er kræfter i Universet, der modviser dette billede.

99,99 % af Universet, består af massens naturlige tilstand, nemlig plasma. (Masse kan være fast, flydende, eller gas). Når der ikke sker reaktioner i massens atomkerner og massen derved er i hvile tilstand, vil den altid præsentere sig som plasma. Vi ved fra forsøg her på planeten, at plasma kun kan fastholdes i elektromagnetiske felter, og da vi ved at langt størstedelen af Universet, består af plasma, må vi konkludere at der er astronomiske mængder energi i form af elektricitet derude, der fastholder plasmaet. Problemet med dette billede er, at den moderne videnskab, for en stor dels vedkommende, er baseret på Einsteins matematiske beregninger, og Einstein insisterede stædigt på at ignorere tilstedeværelsen af denne elektriske energi.

Så den dominerende kraft i Universet må være energi og ikke tyngdekraften, tyngdekraften er et resultat af denne energi, ligesom alt andet der foregår i Universet.

Hvorfor er det så vigtigt at finde den dominerende kraft i Universet? Svaret er på en gang både enkelt og indviklet. Videnskaben har længe prøvet at fravriste Universet sine hemmeligheder, og med det "gamle" billede af Universet, med tyngdekraften som den dominerende faktor, har det vist sig at være en svær opgave. Men med energi, blandt andet i form af elektricitet, som den dominerende faktor, stiller det sig ganske anderledes. Ikke alene kan dette billede forklare et uendelig antal adfærdsmønstre, blandt andet galaksernes rotationer og de kræfter der holder sammen på dem. Men også det store spørgsmål, det største af dem alle: Hvad skabte det alt sammen?

Masse der ikke bliver påvirket på nogen måde, vil forblive i massens naturlige tilstand: plasma. Indtil for nyligt troede man, at det var tyngdekraften, der var årsag til, at denne plasma skiftede form og blev til de faste, flydende og gas tilstande vi kender. Men hvis tyngdekraften blot er resultatet af energi, kan det ikke forholde sig sådan. Hvad var det så?

Her på planeten skal der ganske store mængder af energi til, for at fastholde blot tre gram plasma i få sekunder. Prøv så at forestille dig at 99,99 % af Universet er i form af plasma. Det skulle fortælle lidt om de ubeskrivelige mængder af energi, der gennemsyrrer Universet. Her på planeten har vi masser af eksempler på denne energi, og mennesket er et af dem. Mennesket er som tidligere beskrevet lavet af denne energi, det kan ikke være lavet af andet, for der ER ikke andet. Vi er små mængder plasma, der har skiftet tilstand til masse, væske og gas, fastholdt af energi, masser af energi.

I menneskets tilfælde, har denne energi udviklet bevidsthed (intelligens, kreativitet) og mennesket har kun været i dette univers i en brøkdel af Universets levetid. Mennesket er få millioner år gammelt, imens Universet er mindst 13,7 milliarder år gammelt. Er det langt ude at forestille sig, at når energi på denne planet, på nogle få millioner år, kan udvikle bevidsthed? Så må et Univers på 13,7 milliarder år, gennemsyret af denne samme energi, kunnet have udviklet bevidsthed, der langt overstiger vores fatteevne.

Har videnskaben i sit nye syn på Universet, fundet svaret på alle tiders største spørgsmål? Har videnskaben fundet Gud? Eller **det** vi alle (i mangel af bedre forklaring) har forstået som Gud.

Vi lever i et hav af energi (Kilde energi: den rene form af energi, der stammer fra Universets fødsel). Vi ikke alene lever i det, vi er en del af det. I Biblen står der, at Gud har skabt os i sit billede. Hvis denne energi, som Universet er lavet af, er Gud? Og **vi** er lavet af den selv samme energi, så kan man virkelig sige, at vi er skabt i Guds billede, for vi er ikke alene lavet af det samme som Gud, vi er en del af Gud.

I skrivende stund, snakker verdens astrofysikere om fænomener omkring solen, det har vist sig at koronaen (den lysende skive omkring solen, som man kan se under solformørkelse) er langt varmere, end selve solen. Faktisk er det sådan at hvor ydre kanten af selve solen er 600.000 grader, så er koronaen flere millioner grader varm, ud over det, har man undret sig over solpletter. Det vi ved om solpletter tyder på, at det er "huller" i solens overflade, hvor man kan kigge dybere ind i solen. Det faktum at disse pletter er mørkere end resten af overfladen, tyder på at disse områder, som jo er længere inde i solen, er langt koldere, end overfladen.

Det ser med andre ord ud til, at solen bliver koldere, jo længere indad man bevæger sig, og dette strider imod alle fusions teorier omkring solen. Indtil nu, har man gået ud fra, at solen fik sit brændstof fra sig selv og solens kerne. Men hvis dette var tilfældet ville solen være varmest i midten, og bliver koldere efterhånden som man bevægede sig udad. Det forholder sig imidlertid omvendt, og dette tyder på, at solen trækker sin energi og brændstof andre steder fra end fra sig selv.

I lyset af det jeg har skrevet tidligere, om at Universet er gennemsyret af astronomiske mængder energi, som er nødvendigt for at yde det elektriske felt der skal til for at opretholde de 99,99 % plasma Universet består af, så er der ikke langt til at adoptere den ide, at solen trækker sit brændstof fra denne energi, og ikke fra sig selv. Dette kunne også antyde, at solen, måske ikke som ellers antaget, en dag brænder ud og dør, da den jo teoretisk set, trækker på resurser, der er tæt på uendelige.

Vi lever i og er en del af et kvantefysisk hav af energi. (kvantefysik, handler om alt der er mindre end et atom). Med de kvantefysiske briller på, er der ikke forskel på en sol og på et menneske. Der er ikke forskel, fordi alt i Universet er lavet af fuldstændigt det samme energi, det kan ikke være lavet af andet, for der er ikke andet. Mennesket lever af det samme som en sol, ligesom solen forbrænder vi energi, og ligesom med solen, har vi indtil nu troet, at den energi vi forbrænder, primært kommer fra os selv, og at vi kan løbe tør for energi. Men hvad der er sandt for solen, er fuldstændigt lige så sandt for alt andet, og ligesom solen, tapper vi på energi udefra.

Mennesket har en tendens til at tænke i afstande, der er store afstande imellem galakserne, der er store afstande imellem solsystemerne, der er store afstande imellem planeterne og selv hernede på vores egen lille planet, tænker vi i afstande. Der er afstand imellem landende, der er afstande imellem vores kulturer, der er afstand imellem mennesker (vi kan bo dør om dør, uden nogensinde at snakke sammen) og der er afstand imellem uger, dage, timer, minutter og sekunder.

DET vi skal til at forstå er, at afstand er noget mennesket har opfundet. Kvantefysisk set er der ingen afstande, for vi lever i et kvantefysisk hav af energi hvor alt er forbundet med alt.

Den største Adskillelse mennesket kan føle, er adskillelsen fra Gud. Nogle mennesker tror på Gud, men kan ikke finde "ham". Nogle mennesker føler at Gud har vendt os ryggen, og nogle mennesker ville ønske de troede på ham, men kan ikke finde i deres hjerter at gøre det.

Prøv at forestille dig, at du er et enkelt vandmolekyle i et kæmpe hav. Prøv så at forestille dig, at alle andre mennesker på denne planet, ligeledes er et enkelt vandmolekyle i samme hav. Forestil dig så at alle planeterne og solene og galakserne også er enkelte molekyler i dette hav og at universet præcist på samme måde er vandmolekyler i dette gigantiske hav.

Alt i dette imaginære Univers er på denne måde hver deres lille del af det samme hav. Hvis "nogen" kiggede på dette hav, ville de ikke se galakser, sole, planeter, mennesker og dyr. De ville blot se et kæmpe hav, og det er lige præcist sådan det er. Forestil dig nu at hvert eneste vandmolekyle, der repræsenterer mennesker, har udviklet bevidsthed. Disse vandmolekyler (som jo er fuldstændigt de samme som de molekyler der repræsenterer Universet) har dog kun været til, i få tusinde år. Hvor resten af molekylerne har været til i 13,7 mia år. Er det ikke nærliggende at tro, at dette hav måtte udvikle bevidsthed og intelligens, på et eller andet tidspunkt i løbet af de 13,7 mia år, når de enkelte molekyler kunne gøre det på få tusinde.

Hvis vandmolekylerne omkring de enkelte molekyler bliver koldere, så bliver det enkelte molekyle også koldere, hvis det enkelte molekyle bliver varmere, så bliver molekylerne omkring det varmere. Der foregår med andre ord en transaktion af energi, imellem molekylerne, både i mellem de enkelte og imellem helheden. Denne transaktion foregår, fordi der ikke er mellemrum imellem molekylerne, alle er forbundet med alle, fordi de alle er en del af det samme hav.

DU er dette molekyle, den energi du er lavet af, er fuldstændigt den samme energi, som alt andet er lavet af. DU er en del af dette kvantefysiske hav, og ligesom i det imaginære hav af vandmolekyler, så er alt forbundet med alt, og derfor er en udveksling af energi ikke alene muligt, men også uundgåeligt.

Solen forbruger fantastiske mængder af energi, hvert eneste sekund. Men hvis du ser solen som nogle enkelte vandmolekyler i et hav der er uendeligt stort, så er den mængde energi den bruger, nærmest subtil (uden betydning). Der er heller ingen grund til at den skulle være nødt til at forbrænde sig selv, taget det faktum i betragtning, at der er et udtømmeligt lager af fuldstændigt ens energi, og at der ingen afstand er til det.

Ligesom solen, har DU direkte adgang til disse udtømmelige resurser. Det er ikke svært for dig at have denne tilgang, for du er lavet af fuldstændigt det samme, og du er lige midt i det uden den mindste afstand. Så den afstand og den adskillelse, vi alle går og føler, er kun tilsyneladende. Der er ingen afstand imellem noget som helst, alt og alle er en del af Energi havet og ALT hvad du har brug for er lige der, klods op af dig for du er allerede selv en del af det.

Når du beder til Gud (hvis du er troende på den måde). Så beder du ganske rigtigt til en alle steds værende bevidsthed, der har magten til at opfylde dine ønsker. Men DU er en del af denne Gud, for Gud er havet og du er en vandmolekyle i samme hav. Du er direkte forbundet med resten af havet, og derved har du samme kræfter som resten af havet. Når der står i Biblen, at mennesket er skabt i Guds billede, så skal det forstås i den bredeste mulige forstand. For ser du alle de kræfter vi tillægger Gud, er de selvsamme kræfter vi selv har, for vi er en del af havet, en del af energi havet og en del af Gud.

Når du en sommerdag står og kigger ud over havet, tænker du sikker aldrig: hvor er de enkelte vandmolekyler dog små. Du tænker sikkert noget i retning af: Hvor er havet dog stort. Du tænker på havet som en helhed, ikke som mikroskopiske dele. Som menneske giver det ingen mening at tænke på sig selv, som en lille del af kvante Universet, for du er aldrig alene og isoleret på denne måde, du er altid en del af det hele. Som menneske er du et fantastisk væsen, som ikke alene trækker på Universets uendelig kræfter, du HAR alle disse kræfter for du er aldrig blot et isoleret menneske, du er altid en del af et uendeligt hav af energi. Du kan ikke være andet, for der **ER** ikke andet....